

00000000000 00000000000 000000000 0000000000 000

0 000000 0000, 000 000 0000000000, 000 000000 00000 00000 00000 000000, 0000, 0000 00 0000 000000 000 00 00 00 0000000000, 00000000 000 000000 000 : 000 00 000000 0000, 000000000 : 000 00000 00000000 00 000 -00 000, 0000000000 00000000000000 00 00000 00000000 0000000000 ... 000 000000 000 -00 0000 000000 0 000000000 000 000000000 000 ... 00000 0000000000 0000000000000000 0000, 00000000 000000000, 000000000 0000000 00 00000 ... 00000000000 ...

- Չէ՛, կարիք չկա: Ոչ մի անսովոր բան դրանում չկա: Միջնակարգ կրթությամբ մարդն էլ կարող է այդպիսին լինել: Բայց ահա, եթե մարդն ունի բարձրագույն կրթություն, դա ամենեւին էլ զարմանալի չէ: Չպիտի զարմանալ: Այս առումով մի բան կասեմ միայն. մարդիկ մի տեսակ ետ են սովորել լռությունից, մանավանդ այն դեպքում, երբ պետք է ոչինչ չասել, այլ ընդամենը լռել, որպեսզի որեւէ բան ասելով չփչացնենք ոչինչ...

- 000000, 0000 00000000000000 000, 0000000 0000, 00000 000 00 000 000000000, 00 0000 0000 000, 0000 000000 000 000000000000 00000 00000000 00000000 00000000 000, 000 000 000 000000000 00 0000000000 00, 000000, 00000000 00000000000 ...

- Համոզեցիք...

- 00 00000000 0000000 000000 ... 000 0 00000 00000000000 ...

- Մարդ իր մասին ինքը չպիտի խոսի, բայց եթե դա շատ է պետք, ապա կասեմ: Նախ բարի մարդ է նա: Եվ ապա շատ անհաշտ անարդարության հետ: Ու երրորդը՝ իմ մեջ շա՛տ-շատ է սիրո չափաբաժինը: Սիրում եմ այն, ինչ անում եմ: Չորրորդն էլ... չգիտեմ: Իհարկե, կա ինչ-որ բան, որն ինձ չի գոհացնում, բայց այդ մասին դեռ չեմ ասի: Ես միշտ ինքնավերլուծումներ եմ անում, վերլուծիր անում գործերս, արարքներս ու երբեք չեմ զբաղվում ինքնասիրահարվածությամբ, նարցիս չեմ... Ցանկացած մարդ, ով ինձ ճանաչում է, գիտի, որ ես հեռու եմ ինքնագովազդից...

- 000000000 00 000000000000000 00000000000 0000000 00000000 000000000 00000 00000000000 0000000000 ...

- Իմ պապերի պատմածներից գիտեմ, որ մենք էրզրումցի հայեր ենք, որ 1829-1830թթ. ռուս զենեռալ Պասկեւիչը ասել է մեր նախնիներին՝ ռուսներն այստեղից գնում են, եւ ձեր այստեղ մնալը շատ է վտանգավոր... Ահա այդպես են իմ նախնիք հայտնվել դեռ Ախալցխիստում, այնուհետեւ Ախալքալաքիում, ապա՝ Ծալկայում ու վերջապես՝ Թիֆլիսում... Ու ես էլ ահա Թբիլիսիում արդեն մեր չորրորդ սերունդն եմ ներկայացնում...

- 0000 000 00000000 0000000, 000 000000000 000 000000000 ...

- Անկեղծ ասած, առանձնապես լավ չեմ սովորել (հայրս չէր էլ ուզում, որ գերազանցիկ լինեի), բայց «դվոիշնիկ» էլ չեմ եղել, ոչ էլ՝ միջակ սովորող... Մինչեւ ավարտական դասարան էլ նույնիսկ չէի մտածում, թե ի՞նչ եմ անելու դպրոցն ավարտելուց հետո... չգիտեի, թե ինչ եմ դառնալու... Բարձրագույն հանձնե՞մ, թե՞ գործարան գնամ աշխատելու... Բայց փոխարենը շատ էի կարդում հայ դասականներին, հետո՝ վրաց դասականներին, հետո՝ Տոլստոյ, Դոստոևսկի, Շեքսպիր, Բողլեր... Սիրում էի լրագիր կարդալ (ի դեպ, մեր տանը սիրում էին կարդալ «Սովետական Վրաստան»), մինչեւ օրս կարդում եմ «Վրաստանը»... Մանավանդ, որ հիանալի ուսուցիչներ էին դասավանդում մեր դպրոցում: Մեր դպրոցն են ավարտել նույն դասարանցիներ, այժմ գրողներ Անահիտ Բոստանջյանը,

Գուրգեն Խանջյանը... Հայկական այս անվանի կրթօջախը՝ Հովհ.Թումանյանի անվան թիվ 34 դպրոցը, գտնվում էր նախկին Սովետական փողոցում, փառավոր Ներսիսյան դպրոցին շատ մոտ, մեր տունն էլ գտնվում էր Կալինինի փողոցում (այժմ՝ Ջավախիշվիլի)...

Ավարտական հանդեսին մեր ուսմասվարը հետաքրքրվեց, թե ով որտեղ է ուզում ընդունվել: Ինձ երեւի «մոռացավ»՝ չհարցրեց կամ էլ համոզված էր, որ ոչ մի տեղ չեմ հանձնելու... Իսկ ես մեկնեցի Մոսկվա, ընդունվեցի իրավաբանական ու դարձա դիպլոմով իրավաբան: Մի խոսքով, ենթագիտակցորեն ընտրեցի այնպիսի մասնագիտություն, որը կարող է օգնել ցանկացած մասնագիտության տեր մարդու ցանկացած պետական սիստեմում... Գալով բիզնեսի ոլորտ՝ անմիջապես կողմնորոշվեցի, որ առանց տնտեսագիտական իմացության, անհնար է զբաղվել դրանով: Ու սկսեցի զբաղվել ինքնակրթությամբ... Սրան գումարվեց եւ գործնական փորձառությունս: Ահա եւ իմ համալսարանները...

- 00000 00 00000000 0000000 000000 000000000, 000000 00000 ...

- Ինքներդ դատեք. ինձ երբեք ոչ ոք բաց գրքի նման չի ասել, թե ինչն է լավ ու ինչը՝ վատ: Ես դա ինքզինքս եմ հասկացել, ներքուստ, բնազդով: Մեր ընտանիքում գլխավոր արժեքներն ինձ համար միշտ եղել են աստվածաշնչյան, ոչ, ավելի ճիշտ՝ ավետարանչական՝ լավ չէ խաբել, լավ չէ լինել մատնիչ. լավ չէ «բախել», գողանալը լավ բան չէ, վիրավորելը լավ բան չէ... Իհարկե, քիչ են մարդիկ, որոնք իրենց ամբողջ կյանքի ընթացքում պահպանում են այս պատվիրանները, բայց հո ջանո՞ւմ են մարդիկ... Ես ծայրահեղորեն հազվադեպ եմ խախտում դրանք... Եվ ասեմ պարզ. նման խախտում, որի մասին հիմա կարող եմ լրջորեն ասել՝ չկա, չունեմ, չեմ հիշում:

- 0000000000 0, 000000 00 000 00000 -000000000000 ...

- Ցանկացած մարդ ընկեր-բարեկամներ ունի: Իմ մերձակա շրջապատը բաղկացած է երկու խմբի մեջ դասակարգվող մարդկանցից: Առաջինները նրանք են, ում հետ ես կապված եմ աշխատանքի բերումով: Ասեմ, որ աշխատանքն ինքս եմ ընտրում, ինձ ոչ ոք զոռով չի պարտադրում, հետեւաբար չկան մարդիկ, ովքեր ինձ հաճելի չեն կամ, ում հանդեպ ես անտարբեր եմ... Ինչ վերաբերում է երկրորդ խմբին, այդ բարեկամներս ինձ միշտ զարմացրել են ովքեր իրենց գործի մեջ գրեթե կատարյալ են: Դրանք ե՛ւ գրականության ու արվեստի մարդիկ են, ե՛ւ գիտնականներ, քաղաքական գործիչներ, ե՛ւ իհարկե իմ դպրոցական ընկերները, որոնց մեջ կան նաեւ հասարակ, շարքային արհեստավորներ...

- 0000 00000000000 0000 00, 000 00000 00 0000000 0000000000 ...

- Այո, իհարկե... Լինում եմ եկեղեցական տոներին, կիրակնօրյա պատարագներին... Աստված ու հավատ հնարավորություն են տալիս ինձ լսել ձայներ Վերից: Աստված կա, ու ես հավատում եմ Աստծուն: Բայց ինչպիսին է նրա տեսքը, ոչ ոք չի ասում... Ես մոլի հավատացյալ չեմ, ու ոչ էլ զարգացած ու կրթված՝ կրոնի ու դավանանքի ուսումնասիրության առումով: Ես ուղղակի արդարության մոլի կողմնակից եմ ու հավատում եմ արդարությանը, պատվիրաններին՝ մի՛ խաբիր, օգնի՛ր կարիքավորին եւ ընչազուրկին... Հայրս առաջնորդվում էր այս սկզբունքով՝ բարի գործերն արվում են ոչ թե այն պատճառով, որ դու որոշել ես դրանք անել, այլ, որ դա քո սրտի կանչն է... Ու ես հավատացած եմ, ու տատիս խոսքերից էլ գիտեմ, որ Բարձրյալը միշտ բարի գործեր է անում ու օգնում հատկապես ընչազուրկներին: Մի խոսքով, ես երբեք չեմ ապրել առանց հավատի, թեււ Աստծո հետ ես ունեմ անձնապես իմ, ինչ-որ ի՛մ փոխհարաբերությունները...

- 000 00000 00 000000 00 00000 0000, 00 00000 0000 0000000000 ...

- Հնարավորինը՝ այո...

- 0000 00 000 00000 000 -00000000 000000000000000000000000 ...

- Ինչ-որ շատ գերկարելուր եւ գերանհրաժեշտ ու միշտ թարմ եւ նոր սնունդ... Բոլորիս համար, վրացիների ու Վրաստանի, հայերի ու Հայաստանի, վիրահայերիս, մի խոսքով

ամբողջ Վրաստանի ու Հայաստանի... ժամանակակից բարդ աշխարհում, աշխարհաքաղաքական արդի զարգացումների խաչմերուկներում մեր փոխհարաբերությունների գինն ու կարելիությունը բազմակիորեն է աճում... Դարեր շարունակ Վրաստանը եւ Հայաստանը ենթարկվել են օտարերկրյա զավթիչների ավերումներին ու ավարումներին, սակայն շարունակել ենք ապրել, վերստին հառնել շնորհիվ այն բանի, որ միշտ միասին ենք եղել՝ ի հեճուկս մեր թշնամյաց: Ահա թե ինչու, մենք պարտավոր ենք մեր աչքի լույսի պես պահպանել այդ բարեկամությունը:

- 0000000 0000000000 000000 000000 00000 000000000 000000000000, 0000000000 00000000 0000000000 00 0000000 00000000000000 «0000000000 0000000000 0000 00000000000 » 000000, 0000 00 00000 0000000 0 000000000000000 000000000000000000000000 00 00000 000000000000 00000 00 ...

- Այո, եւ նման գիրքը վրաց հեղինակների կողմից առաջինն է վերջին 25 տարիների ընթացքում: Այն լայն արձագանք առաջացրեց՝ ինչպես Վրաստանում, այնպես էլ Հայաստանում: Գիրքը լույս է տեսել վրացերենով եւ ռուսերենով:

0 00 00000 0000000 000000000 000000000000000 0000000000000000 00000000000 00000000000 00000000000 ...

- Ո՛չ, ինձ ընտրեցին ակադեմիկոս՝ ակադեմիայի գիտական կոչումների հանձնաժողովի նիստում:

- 00000 0000 00 00000 000000000 0000000000 00 ...

- Որքանով տեղեկացված եմ, ինձ, երեւի, բացառություն են արել՝ հաշվի առնելով իմ համեստ ավանդը վրաց-հայկական հարաբերությունների զարգացման գործում:

- 00000000000 000000000 0 0000 **150** 000000000 00 000000000000 000000000000 000000000000000000 : 0000 000000 00 00000000 00000000 00 0000000 000000000000 0000000000000000 ...

- Դրանք հիմնականում համերգներ են, գրքերի շնորհանդեսներ, հանդիպումներ գրողների, հասարակական գործիչների հետ.. Ու դա շատ լավ է... Ես կարծում եմ, որ այդ հասարակական կազմակերպությունների գլխավոր նպատակը պիտի լինի եւ այն, որ տեղաբնակ հայերը հնարավորինս արագ ինտեգրվեն վրաց հասարակական կյանքին եւս...

- 00000000 ...

- Թբիլիսիում, ինչու չէ, նաեւ տարածաշրջաններում, այս կազմակերպությունները պիտի կազմակերպեն մշտական այցեր՝ թատրոններ, օպերա, համերգային սրահներ, թանգարաններ... Ցուցակը կարելի է շարունակել... Մեր դպրոցների աշակերտները բարեկամական կապերի մեջ պիտի լինեն վրացական դպրոցների աշակերտների հետ, հանդես գան համատեղ համերգներով, գիտական օլիմպիադաներ, մարզական մրցաշարեր կազմակերպեն, միասին մեկնեն Հայաստան, հյուրընկալեն իրենց հայաստանցի ընկերներին, հայաստանցիներին բերեն Վրաստան: Ի դեպ, իմ սովորելու տարիներին մեր դպրոցում, օրինակ, այս ամենը կազմակերպում էին դպրոցն ու իմ ծնողները, իսկ այսօր դրանով պիտի զբաղվեն հասարակական կազմակերպությունները:

- 00 00000 00000 0000 00000000 0000000000 0 : 0000 0000000000000 00 0000000 ...

- Պատկերացրեք, ծննդյանս օրը երբեք չեմ նշել ռեստորանում: Միշտ՝ տանը, հարազատներիս հետ, մորս, տանեցիների, ընկերներիս շատ փոքր շրջանակում... Եվ այն էլ՝ բավականին համեստ... Նույն կերպ էլ նշում ենք Ամանորը: Այս ավանդույթը մեր ընտանիքում հայրս է սկզբնավորել եւ շարունակվում է ցայսօր:

- 000000 00, 00 000000000000000 000000000000 0000000000 0 000000000000000 ... 00000000 00000 00000000 ...

- Վատ էին քնում, երբ դեռ այնքան էլ չէին հաշտվել հարկեր վճարելու հետ: Նման հիմնախնդիր առաջ էլ չեմ ունեցել: Լավ եմ քնում: Տեսնում եմ լավ, սիրուն երագներ: Ասում

Են՝ հարկերը վճարիր ու հանգիստ քնիր:

Թ.ԹԹԹԹԹԹԹԹ